

Första läsningen: **Jer 20:10-13** (*Han räddar den fattige ur nidingars våld*)

Den förföljde och ensamme profeten Jeremia utsattes för mordförsök. Han påminner om *Elia* (1 Kung kap. 19) och om Jesus själv (jfr Matt 16:14). Paulus kan med rätta spegla sig i hans öde (jfr Jer 1:5/Gal 1:15). Dagens läsning visar det kaos av känslor som förföljelsen väcker i gudsmannen: darrande rädsla, men också tillit till Gud.

Andra läsningen: **Rom 5:12-15** (*Överträdelsen kan inte jämföras med nåden*)

Det är läran om arvsynnen som Paulus här skissar på (jfr *Katolska kyrkans katekes*, nr 369-421). I Paulus bildspråk är Synd och Död kosmiska makthavare. Genom Adams synd kom vi under deras terrorvälde (= förlorade paradiset, gemenskapen med Gud). Med Jesu nåd och förlåtelse börjar ett nytt människosläkte.

Evangelium: **Matt 10:26-33** (*Var inte rädda för dem som kan döda kroppen*)

Det är naturligt att vi känner oro när vi ska stå upp för vår kristna tro. Oron är en del av Kristi kors och ingår i uppdraget. Jesus vet hur det känns och vill trösta och stärka. V. 26: Om vi tjänar sanningen och gör det utan baktanke, så kommer alla en dag att inse det. V. 27: Vi har fått inblick i trons mysterium, hemligheten om Jesus som Guds Son, men alla andra har också rätt att få höra om den. V.28-31: Vi kan predika obekymrat från de plattformar vi har tillgång till: nätet, gatan, kafferummet – allt är i Guds hand. Om vi så skulle trilla ner från taket, som en fågel faller, så är Gud med i det. Det är en del av hans plan (Amos 3:5,6). Om du så skulle föras bort och säljas som slav, som man på Jesu tid sålde småfåglar, så kommer det att tjäna Guds goda vilja. Gud vet att vi utsätts för, och han vet mycket mer än vi vet: antal hårstrån, också på motståndarna. Han känner allas tankar, deras planer, deras dagars mått.

Martyriets tid är som bekant inte förbi. Ett bakhåll i Mellanöstern, där alla måste bekänna färg, och fel tro medför döden. I Indien eller Pakistan kan man bli bränd, Egypten sprängas i bitar, för sin trohet mot Kristus. Här i lugna (?) Sverige kan det hända när som helst. Men martyriet kan också vara ett mångårigt och glanslöst framhårdande i tron i en likgiltig, hånfull eller aggressiv omgivning, utan bomber men med verbalt och psykologiskt våld.

V. 32-33 handlar om den personliga relationen till Jesus. V. 32 är positivt formulerad, v. 33 negativt. Det är helt avgörande att bekänna sig till Jesus som person, inte bara till kyrkans tro eller kristendomens etik och moral. Petrus föll på sin svaghet och förnekade Jesus på skärtorsdagens kväll – men Jesus tog honom till sig igen när han ångrade sig. Så ska vi också bikta undvikande svar och halvhjärtade bekännelser när vi blev tillfrågade om vår tro men gav vika för vad folk skulle tänka om oss.

MÅNDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 12:1-9** (*Abram gick iväg, som Herren hade tillsagt honom*)

Vi avbröt vår vandring genom Första Moseboken vecka 6 ”under året”. Nu tar vi upp tråden igen och ska under sommaren ägna oss åt gudsfolkets äldsta historia. Med **Abraham** börjar Gud välsigna världen igen: en ny början, trons gryning. Steg två blir **jungfru Maria**.

Evangelium: **Matt 7:1-5** (*Ta först bort bjälken ur ditt eget öga*)

Vad vet du egentligen om din medmänniska, du som knappt förstår dig själv? Föreställ dig att ni två står anklagade inför domstol. Domaren väljer att ge er ett val: den ene får avgöra vilken dom den andre ska ha, och vice versa. När ni bestämt er, då får var och en den dom som ni utmätt åt den andre. Så ställer Gud oss mot väggen. Här lämnas ingen plats åt självrättfärdighet. Inför en sådan Gud kapitulerar man, tappar lusten att döma och inser att man bara kan döma sig själv. Min nästa är en nödlidande som behöver min barmhärtighet. Det påminner om den vise kung Salomo som löste konflikten mellan två kvinnor, som både sade att ett nyfött barn var deras (1 Kung 3:16-28). Kvinnan som var redo avstå från att få rätt, om det bara kunde rädda barnets liv, måste ha varit den verkliga modern. Att se bjälken i det egna ögat är att övervinna hjärtats blindhet, att man kroniskt *letar fel* på folk vi ogillar. Bilden illustrerar vilka groteska förvrängningar av de andra som vi alla är kapabla till. Så långt jag är från Guds milda blick, som kan älska fram det vackra i varje ansikte. Hur får ut bjälken? Aldrig med våld. Man får inse och ångra sina projektioner. Bjälken kan bara grätas ut.

Vi ska inte döma någon, men den broderliga tillrättavisningen (*correctio fraterna*, *Katolska kyrkans katekes*, nr 1829 och 1435) kan vara nödvändig och välgörande och ett uttryck för sann kärlek. Den utgår från objektivt konstaterbara synder (inte personliga antipatier) och kan i kyrkliga sammanhang anta formen exkommunikation (jfr Matt 18:15-18).

Människor ser till det yttre, men Herren ser till hjärtat (1 Sam 16:7).

TISDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 13:2, 5-18** (*Låt det inte vara någon tvist mellan mig och dig, vi är ju släkt*)

Lot är girig, vill genast ha bästa delen av landet. Abraham är generös, en äkta kristen före ordet. Jesus sade ju: *Saliga är de ödmjuka, de skall ärva landet* (Matt 5:5). Löftet om landet (v.14-17) inkluderar den del Lot valde. Men djupast sett menas **paradiset**.

Evangelium: **Matt 7:6, 12-14** (*Gör för människorna det ni vill att de skall göra för er*)

Dagens tre meningar ur Bergspredikan står där var för sig, utan att hänga ihop. Man måste inte tvinga ihop dem. Bergspredikan är en samling olika Jesusord som Matteus har fogat samman till ett sammanhängande tal. V. 6 varnar oss för att pressa människor att dela vår fromhet, innan de är redo (t.ex. pådyvla andra, kanske sina barn, sina egna andliga preferenser). Man räcker inte hostian till en hund. Det är fel, men inte hundens fel. Ett helt annat läge uppstår när en människa inser att hon längtar efter Guds nåd men känner sig ovärdig ("hund" har ofta i Bibeln klangen av syndig, oren). En sådan "hund" kan ändå få "smulor från barnens bord" som kvinnan i Matt 15:27. V. 12 ger oss den gyllene regeln. Den möter vi i många kulturer som praktisk rättvisepincip, nödvändig för drägliga samhällsförhållanden. Hos Jesus står den under *kärlekens förtecken*: "Var nådig, du behöver ju själv nåd!" V. 13-14 ger oss en skrämmande sanning som inte rimmar väl med vad som sägs i optimistiska predikningar om allas inneboende, oförstörbara godhet. Smala vägar och trånga prång hittar man kanske inte i förstone. Man kan få leta länge. Men det kan också hända att vägen hittar dig, till exempel när du inser din hjälplöshet. Den heliga *Thérèse av Lisieux* fann och gick sin "lilla väg" av förtröstan och kärlek. Denna himmelsväg är ingen krävande trappa utan *nådens hiss*. Den smalaste och snabbaste vägen är *ödmjukheten*.

Hoppas på Herren, Israel, nu och för evigt (Ps 131:3).

ONSDAGEN I 12 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **1 Mos 15:1-12, 17-18** (*Abraham trodde på Gud och därför räknades han som rättfärdig*)

Någon har sagt att människan är en liten del Igår, en liten del Idag och oändligt mycket Imorgon. Den gamle Abraham ingick en pakt med hoppets Gud som lovade det omöjliga. Gud, förklädd som eld, gick fram mellan de styckade djuren, som ett tecken på orubblig trohet i liv och död. Här antyds långt i förväg **Kristi lidande**.

Evangelium: **Matt 7:15-20** (*På deras frukt skall ni känna igen träden*)

En sekt som agnar kroken med hatiska slagord nappar få på. Men en till synes mild och god kristen grupp som brinner av "nya profetior" kan lätt kittla nyfikenheten. Falska profeter (självutnämnda andliga experter, sektledare, korrupta präster, etc.) är farligast när de behärskar konsten att *se ut som får*, som Jesu sanna lärjungar. Med ett uppriktigt och vinnande ansikte övertygar de om att de bara vill väl (förfärande exempel är de prästerliga övergreppen). Hur ska vi urskilja de falska herdarna? Det är ibland inte lätt. Men varje växt bär någon frukt som kan analyseras. En vargtass lämnar andra spår än lammens klövar. Vargen lämnar efter sig benrester och blod, konflikter och tyranni. *Bergspredikans*

*och botens anda saknas alltid bland vargar. I en sekt börjar allt bra. Tills baksidan visar sig: ekonomiska oegentligheter, tankekontroll, människor binds till ledaren, utnyttjas, skuldbeläggs. Man är oändligt långt från **Guds barns härliga frihet**, som Paulus skriver att Gud vill ge åt oss (Rom 8:21). Det är en känd sak att övertron alltid försöker ställa sig nära den sanna tron. Heresin växer på den sanna trons träd, men som svamp. Dess förkunnare tar till spektakulära effekter som ska imponera – men se upp: inte allt som sägs med Bibeln i hand är från Gud. En tråkig predikant som säger sanningen är bättre än den färgrike retorikern som rör massornas hjärtan men serverar en dryck med små, osynliga doser av gift. Men glöm aldrig att i Kristi hus kan alla förändras. Också en varg kan bli ett lamm.*

Jag skall själv valla mina får och låta dem komma till ro, säger Herren Gud (Hes 34:15).

OBS. I kväll onsdag firas vigiliemässan för högtiden för apostlarna Petrus och Paulus. Läsningarna i kväll är: Apg 3:1-10; Gal 1:11-20 samt Joh 21:15-19

TORSDAGEN 29 juni, APOSTLARNAS PETRUS OCH PAULUS, högtid

Denna dag är en stor folkfest med musik och upptåg. Petrus och Paulus är kristendomens viktigaste pelare, på deras axlar vilar budskapet, det mesta i Nya testamentet bygger på deras förkunnelse. De två väldiga basilikorna i Rom som är byggda över deras gravar besöks av oräkneliga pilgrimer året om. Petrus avbildas med nycklar i handen. Jesus hade ju tillförsäkrat honom ”nycklarna till himmelriket” (Matt 16:19). Paulus avbildas med ett svärd, trons svärd, hans starka ord som klart och tydligt spred Jesu budskap till folkslag ut över jorden.

Kyrkohistorikern Eusebios från 300-talets början berättar om den vansinniga vågen av förföljelser på 60-talet under kejsaren Nero, som också drog med sig de heliga Petrus och Paulus:

På detta sätt drevs alltså Nero som Guds främste bekämpare till att mörda apostlarna. Det berättas att Paulus blev halshuggen och Petrus korsfäst i Rom på Neros tid. Petrus och Paulus namn som bevarats in i vår tid på gravplatserna i Rom bekräftar berättelsen. Det gör också en kyrkans man vid namn Gaius, som levde då Sefyrinus var biskop av Rom [åren 198-218] Om de ställen där apostlarnas heliga stoft lades sade han: Jag kan visa apostlarnas segertecken [dvs. gravmonument]. Om du går till Vatikanen eller Ostiavägen finner du segertecknen över dem som grundat denna kyrka.

(Eusebios, *Kyrkohistoria*, II:25, 5-7, Artos förlag).

Det gravmonument över Petrus som Gaius nämner byggdes ca 165 och kan ses under högaltaret i *Peterskyrkan* i Rom. Sarkofagen (400-talet) med Paulus jordiska rester visas

idag under högaltaret i *Pauluskyrkan utanför murarna* vid den urgamla vägen till hamnstaden Ostia.

Hur beskriver man kortfattat dessa två giganter? Här ett försök:

Fiskaren Simon Petrus – kyrkans ”Klippa” (*Kefas* på arameiska) – var urkyrkans oomstridde ledare, insatt, som sagt, av Kristus själv med de oerhörda fullmakter som än idag hör till påvedömet och biskoparna i gemenskap kring påven (se Matt 16:18-19; jfr 18:18; Joh 21:15 ff;). Han var från början Jesu förtrogne och oskiljaktige ledsagare, och vi möter honom överallt i Nya testamentet som apostlarnas huvud och talesman. Till honom och apostlarna kring honom skulle man vända sig om man ville vara säker att ha rätt lära (Gal 1:18; 2:2). Petrus för ordet på pingstdagen (Apg 2:14). Med honom kunde kyrkan ta de stora stegen framåt (välkommandet av icke-judar Apg 8:14 f; kap. 10:1-11:18, ätandet av kött, förbudet i Moses lag, Apg 10:9-16; 11:5-10, undanröjandet av hinder för kyrkans utbredande bland hednafolken, Apg 15:7 ff). Tillsammans med Jakob (den äldre) och Johannes tillhörde Petrus den allra närmaste kretsen kring Jesus och blir vittne till uppväckandet av den lilla flickan i Mark 5:37/Luk 8:51, förklaringen på berget (Mark 2:9ff) och Jesu ångest i Getsemane (Matt 26:37; Mark 14:33). Minnet om hans förnekelse av Jesus i översteprästens gård, och hans tårar över detta, har bevarats i evangelierna (se t.ex. Mark 14:66 ff). Det visar oss en mänsklig och mjuk sida av ”Klippan” en tröst för alla som är medvetna om sina synder och brister. Den uppståndne Jesus valde att bekräfta Svikaren i hans ämbete – Jesu tillit till Petrus var oförändrad (Joh 21:15-17).

Petrus valde att flytta till Rom och leda kyrkan från imperiets huvudstad. Det passar hans universella herdeansvar. Med hans ankomst fick romarkyrkan en särställning. Petrus liv och hans martyrium där bekräftas av fornkyrkans röster: Första Clemensbrevet 5-6 (se *De apostoliska fäderna* och Eusebios *Kyrkohistoria* II 14:6; 25:5 – båda böckerna finns på svenska på Artos förlag). Han reste dit på kejsaren Claudius tid, säger Eusebios, d.v.s. mellan år 41-54, och förde som ”Guds härförare den dyrbara skatten, det andliga ljuset, från östern till västern”. När skedde det? Efter hans ”försvinnande” i Apg 12:17 (ca år 42) eller efter apostelkonciliet i Jerusalem (ca år 49; Apg kap. 15)? Att Petrusämbetet inte bara var avsett att försvinna med apostelns död utan skulle bestå tillsammans med kyrkans sändning ”tills tidens slut” (Matt 28:18-20) är självklart. Jesus drar inte bort klippan under sin kyrka! Vad han bygger står fast (jfr Matt 7:24). Det märktes efter Petrus död i den romerska kyrkans anspråk på att leda hela kyrkan. Detta möttes inte av motsvarande anspråk från annat håll. Den broderliga men bestämda ton som Roms tredje biskop efter Petrus, Clemens, tillrättavisar korinthierna med (Första Clemensbrevet) vittnar om Petrus efterföljares auktoritet. Ignatios av Antiokia omtalar ca år 110 romarkyrkan som ”den kyrka som presiderar över kärleksgemenskapen” (Ignatios brev till romarna, inledningsorden). Biskop Irenaeus av Lyon skriver ca år 180 i sin bok *Mot heresierna* (III 3:2-3) att alla kyrkor måste överensstämna med den romerska kyrkan på grund av dess företräde, ty i den har alltid den apostoliska tron bevarats. De tidiga kyrkofädernas ord betyder inte att det särskilda Petrusämbetet som Jesus instiftade har

utövats eller uppfattats precis som idag, men förankringen i Matt 16:18-19 och *den apostoliska successionen* kan följas från fornkyrkan tills nu (se *Katolska kyrkans katekes*, nr 77; 553; 815; 833; 860-862; 880-885; 891-892; 1576).

Petrus martyrium (jfr Joh 21:18-19) beskrivs på ett rörande sätt i de apokryfiska *Petrusakterna* från 100-talet (avsnitt 35; se *Apokryfer till Nya testamentet*, Proprius förlag). När förföljelserna tog vid tipsades den åldrande aposteln av en kvinna vid namn Xantippa om faran och övertalades att lämna Rom:

(Petrus) lämnade ensam staden och sade: "Ingen av er skall gå med mig, utan jag skall gå ensam förklädd". Men när han gick ut ur stadporten fick han se Herren komma in i Rom. Och när han såg honom sade han: "Herre, vart går du?" Och Herren sade till honom: "Jag går in i Rom för att bli korsfäst". Petrus sade till honom: "Herre, skall du korsfästas en gång till?" Han svarade honom: "Ja, Petrus, jag skall korsfästas en gång till". Då besinnade sig Petrus och såg Herren fara upp till himmelen. Och han återvände till Rom."

"Herre, vart går du?" – *Quo vadis, Domine?* – är namnet på det kapell vid den antika Via Appia där Petrus möte med Herren (i en dröm?) ska ha ägt rum. Petrus korsfästes med huvudet neråt (ett upp-och-nervänt kors) och det lär ha skett på den hästkapplöpningsbana som då låg under det som nu är platsen framför Peterskyrkan – i mitten, där nu den stora obelisk står.

Om Paulus

Paulus har sett ganska vanlig ut där i trafiken, till fots bland beridna soldater, handelskaravaner och hästvagnar längs de romerska huvudvägarna. Kringvandrande judiska skriftlärda på starka ben, skäggiga, med sina få tillhörigheter på ryggen (verktyg, sovmatta, skriftrullar) fanns det gott om: var tionde person i romarriket var jude – lite mer än muslimerna i dagens Sverige.

Hur såg Paulus – eller Saul som han först kallades – ut? "Liten till växten, flintskallig, med krumma ben, men med god hållning, sammanväxta ögonbryn, en något krokig näsa, full av nåd. Ibland såg han ut som en människa, ibland hade han en ängels ansikte" – om man ska tro de omstridda s.k. "Paulusakterna" från 100-talet (se "Paulus och Tekla" i ovan nämnda *Apokryferna till Nya testamentet*, Proprius förlag). Självt kallar han sig för "detta ofullgångna foster" (1 Kor 15:8) – kanske ett öknamn som syftade på utseendet.

Paulus föräldrar (eller deras föräldrar) var med största sannolikhet *frigivna slavar*. Om en slavägare hade *romerskt medborgarskap* övergick detta nämligen automatiskt till hans slavar om de frigavs (Paulus föräldrar kan ha ägts av en soldat). Den lovande pojken skickades till studier i Jerusalem under en känd lärare, Gamaliel (Apg 22:3), sonson till den berömde Hillel; förmodligen densamme som i Apg 5:34. En karriär som fariseisk laglärare, kanske kringresande "apostel" (= ombud med fullmakt) åt judiska Stora rådet,

låg nära (Gamaliels egen son Simeon, som Paulus bör ha känt, blev senare ledare för fariseerna och stupade i judarnas uppror mot Rom 66-70). För sin försörjning lärde Paulus sig tältmakaryrket (gjorde tältdukar, sadlar, filter, kanske kläder och hattar, mest av skinn och hår från getter). Såg han på när Jesus framträdde? Vi vet inte. Han var ogift, vilket var ovanligt (kanske ung änkling? Se 1 Kor 7:8). Saul verkar tillhöra ”De frigivnas” synagoga i Jerusalem dit andra från hans land Kilikien brukade komma (Apg 6:9). Han uppnår stort inflytande och är pådrivande i domarna mot medlemmar av Jesus-”sekten” (Apg 8:3; 22:4-5; 26:10-11). Han hade en viktig roll vid stenandet av diakonen Stefanos (Apg kap 6-7) och bad att få polisiära fullmakter att arresteras kristna så långt borta som i Damaskus (Apg 9:1-2).

Paulus blev – enligt egna ord – ”en hädare och hänsynslös förföljare” (1 Tim 1:13; jfr Gal 1:13-14). Men inom varje fanatiker finns det en liten Tvivlare. Något inom karriärkometen satte stopp. Den unge skriftlärde från de frigivna slavarnas familj kan inte ha gillat att släpa män, kvinnor och barn i bojar ur sina hem och se dem stenas till döds. Mötet med Stefanos som likt Jesus ber för sina bödlar (!) har gjort intryck. Förr eller senare har frågorna hunnit ifatt honom: stämmer bilden av Jesus som odlas i översteprästens korridorer? Där finns det maktintriger och pengabegär, men hos kyrkans folk härskar from enkelhet och solidaritet. Vem är det sanna Israel? Paulus på väg till Damaskus var en mogen frukt som Gud bara behövde nudda vid för att den skulle falla. I sitt fall kan han ha slagit bakhuvudet och blivit tillfälligt blind. Gud gav honom ett mörker i vilket han kunde börja urskilja Jesu milda röst (jfr 2 Kor 4:6). Framme i Damaskus tas han emot av Jesustroende som vågar lita på honom. Men den omtumlande händelsen måste smältas – mycket måste tänkas igenom (inte minst allt han lärt sig!). Paulus drar sig undan till ”Arabien”, kanske under ett par års tid, och återvänder sedan till Damaskus. Där är ”förrädaren” dock efterlyst och måste fly. Rymlingen firas om natten ner från stadsmuren i en korg, antagligen en stinkande fiskkorg (jfr 2 Kor 11:32-33; Apg 9:23) – en scen som alltid är med i barnbiblar. Han uppsöker Petrus i Jerusalem (Gal 1:18) och är hos honom i två veckor. Kontakten förmedlades av Barnabas (Apg 9:27). Den var farlig för alla tre.

Den högt bildade fariseens avhopp var en stor prestigeförlust för Stora rådet i Jerusalem. För kyrkan var Paulus ett trumfkort som snart sattes i användning. Paulus kallas av vännen Barnabas till den blomstrande församlingen i Antiokia i Syrien (romarrikets tredje största stad, där folk nu kallar de Jesus-troende för ”kristna”). Där blir han kateket. Längst bak i de flesta biblar finns en karta med ”Aposteln Paulus tre resor”. Den behövs när man följer aposteln längs sidorna i Apostlagärningarna. Med breven i andra handen kan man ofta läsa hans egen version av många av händelserna i Apostlagärningarna.

Fjorton år efter Paulus omvändelse (alltså ca år 49), läser vi om hur Paulus och Barnabas vägrar att lyda några kristna från Judeen som kräver att de nyomvända hedningarna ska omskäras efter mosaiskt bruk. Det leder till *det första konciliet i Jerusalem*, där frågan om hedningarnas lagförpliktelser när de upptas i Gudsfolket ska prövas. I Galaterbrevet ger Paulus sin version av mötet (Gal kap. 2) som inte helt liknar Apostlagärningarnas (Apg

kap. 15). Den högt bildade Paulus, med goda kontakter i höga romerska kretsar och ett skrämmande förflutet som kyrkoförföljare, kan ha varit svår att höra på för de pressade medlemmarna i kyrkan. *Varför virvlar han upp sådan oro överallt? Vill han få oss alla dödade? Räcker det inte med dem han själv fick avrättade då han förföljde oss?* Petrus, Jakob och Johannes ger honom till slut handen, en darrande hand antagligen, som tecken på samhörighet (Gal 2:9).

Paulus förs – efter sin dramatiska och farofyllda karriär full av plågor, konflikter, ångest, nöd men även mirakel och framgångar – som resande ambassadör för evangeliet om Jesus Messias – som fånge till Rom ca år 60. Vad hände sedan? Roms tredje biskop efter Petrus, Clemens, skrev i sitt brev till korintherna, som är från 90-talet, att Paulus ”predikade i öster och väster och blev vida berömd för sin tro. Han lärde hela världen rättfärdighet, nådde västerns gräns och vittnade inför de mäktiga” (1 Clem 5:7, se *De apostoliska fäderna*, Artos förlag). Paulus nådde alltså Spanien, i enlighet med sina planer (Rom 15:24-28) som var ”västerns gräns” (jfr Apg 1:8). **Första** och **Andra Timotheosbrevet** samt **Titusbrevet** tyder på att han därefter gjorde en sorts inspektionsrunda i sina första missionsfält i öst (= 1 Tim 1:3; Tit 1:5; 3:12). Alltså bör Paulus i första taget ha frikänts av kejsaren Nero (det var precis innan Nero blev vansinnig). Det är också 300-talskyrkohistorikern Eusebios åsikt. Han nämner en ny rättegång där Paulus led martyrdöden och begravdes. Det lär ha skett genom halshuggning och platsen var som ovan nämnts vägen västerut mot Ostia, där den respektingivande basilikan till hans ära nu står.

Dagens läsningar ger oss *snapshots* – glimtar – av känsloladdade och avgörande stunder i de två apostlarnas liv, fönster genom vilka vi skymtar vad helighet är: *närhet* till Jesus, *trohet* trots vår synd och våra brister, *lyhördhet* för Guds vilja.

Kyrkans bön denna dag:

Gud, i helig glädje fylld med vörndnad firar vi apostlarna Petrus och Paulus högtid. Lär nu din kyrka att troget hålla fast vid deras undervisning, som förblir hennes grundval och fäste.

Särskilda läsningar denna dag: Apg 12:1-11; 2 Tim 4:6-8, 17-18 samt Matt 16:13-19

FREDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 17:1, 9-10, 15-22** (*Sara skall ge dig en son*)

Abraham får veta framtiden och skrattar av glädje. Enligt Nya testamentet var det också för att han såg Jesu ankomst i fjärran (Joh 8:56). I förrgår hörde vi om hans ångest när han såg sina ättlingars kommande lidande. Såg han även Jesus på korset?

Evangelium: **Matt 8:1-4** (*Herre, vill du, så kan du göra mig ren*)

Jesu Bergspredikan avslutades igår – eller kanske inte: nu följer tio mirakel (med vissa andra händelser inlätade) som kan läsas som en praktisk förlängning av denna enastående predikan. Samma *ljus* (jfr Matt 5:14-16) som har strålat ut genom Jesu ord strålar nu ut genom hans gärningar. Jesus visade i Matt 5:17-19 sin uppskattning av Moselagen och respekterar också här – i det första av de tio undren – lagens bud: den botade ska offra och skaffa sig ett friskhetsintyg från prästerna (v.4; jfr 3 Mos kap 13-14). Men lagen bryts också: ingen spetälsk fick närma sig en frisk, så som mannen gör här (v.2; jfr 3 Mos 13:46). Att Jesus vidrör den sjuke (v. 3) är modigt, men det gör Jesus själv lika oren i lagens mening som den spetälske var. För fromma judar var det ett väldigt steg Jesus tog: han ”smutsade ner sig” för att nå fram till den som trodde sig vara förkastad av Gud. Helt säkert hajade lärjungarna till, förskräckta, när de såg detta skandalösa beteende. Det var inte lätt att ta Jesus i hand efteråt, eller att äta med honom. Matteus förtiger deras reaktion, kanske bäst så. Jesus oroar sig inte för smittorisen. Om så behövs tar han våra smärtor på sig (jfr Jes 53:4-5). Så påminns vi även om helgon som *fader Damian* från Djävulsön, ja heroiska läkare och vårdpersonal överallt i miljöer med smittorisker. Att sjukdomen spetälska ofta sågs som *straff för synd* ger denna händelse en fläkt av *befrielse*: Jesus tvekar inte att vidröra oss syndare i **botens sakrament**.

Förslag till fredagsoffer: hur blir det med mässa och bikt under sommaren? Planera!

LÖRDAGEN I 12 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **1 Mos 18:1-15** (*Är då något så underbart, att Herren inte skulle förmå det?*)

Hela scenen förvånar: ingen människa kommer in från öknen mitt i middagshettan (v. 1-2). Gud vill sitta till bords hos människor, det gjorde han inte ens i paradiset. Vi inser: *Kristi eukaristiska måltid* antyds här i förväg (jfr 2 Mos 24:11). Abrahams gästfrihet är en förnämlig kristen dygd (Hebr 13:2). Vi läste igår att löftet om sonen fick Abraham att le av glädje. Sara ler i dag, av tvivel. Guds löfte rubbas dock inte.

Evangelium: **Matt 8:5-17** (*Många skall komma från öster och väster och ligga till bords med Abraham och Isak och Jakob*)

”Tjänaren” i v. 6 kan också översättas ”pojke, son”. Rör det sig om ett barn som officeren har med en slavinna, då är det samma sak. Orden i v. 11 är viktiga: det räcker inte att vara född in i Guds folk för att få en plats i himlen (jfr Matt 3:9). Att de räddade ska komma till Riket från alla håll utanför Heliga landet beskrevs redan i Gamla Testamentet (Ps 107:3; Jes 2:2-5; 49:12; 59:19; jfr Joh 10:16).

Jesus berömmar officerarens tro (v. 10). Vilken sorts tro var det? Inte bara ett löst hopp om att mirakelmannen från Nasaret kunde hindra förlusten av en värdefull slav. Den främmande militären vet om sina egna fel och brister, han har en djup vördnad för Jesus, en stark tillit till dennes andliga makt och vilja att bota. Den nåd Gud kommer att skänka sådana hedningar väcker bitter vrede hos alla som trodde sig ha arvsrätt till Guds rike (v. 11-12). Petrus svärmor, de sjuka och besatta botas utan att bekänna någon tro, märkligt nog. Evangelisten ser det så att Jesus "lyfter av" deras plågor och tar deras synder på sig. Korset skymtar redan (observera den tydliga symbollikheten mellan synd och sjukdom, jfr Matt 9:5-6; 12-13). Så visar sig Jesus som den gudstjänare som profeten Jesaja hade förutsett skulle komma (v. 17 = Jes 53:4-5).

Dina sår skall genast läkas. Din rättfärdighet skall gå framför dig (Jes 58:8).
